

vel ikke en Sag, om hvilken det kan siges, at den har en stor almindelig Betydning, men det vil dog have en ikke ganske ringe Interesse for flere Byer trindt om i Landet, hvorledes denne Forespørgsel besvares; thi ligesom man mere og mere har lært at vurdere Fordelene ved Selveiendom, saaledes vil ogsaa Interessesen for en fri og uhindret Benyttelse af den Jord, der endnu henligger til fælles Brug, gjøre sig gjældende, og hertil henhøre de Jordstykker, der ligge ved ikke saa Landsbyer, navnlig i Sylland, og som kaldes Gadejord. Man skulde troe, at alle i saadanne Jordstykker Interesserede med Glæde imødesaae en saadan Foranstaltning, hvorved de fik deres Andeel til fri Raadighed, og hvorved de omblyttede den kaotiske Tilstand med en Tilstand, der baade i Henseende til Forskjønnelse og en fordelagtig Afbenyttelse var langt heldigere. Det er imidlertid ikke overalt Tilfældet, at en saadan Forandring er skeet; man har ikke saa Exempler paa, at en Enkelt har modsat sig Udskiftningen, og den Enkelte har efter vor nuværende Lovgivning været istand til at modsætte sig den, idet Lovgivningen fortolkes saaledes, at fuldstændig Enighed er nødvendig, for at Udskiftningen kan foretages. Det er denne Fortolkning, der har foranlediget min Forespørgsel, og jeg behøver ikke nærmere at begrunde, hvor urimeligt det er, at en Enkelt, maatte blot af Kaprice eller Misundelse eller af hvilken som helst anden uædel og uforstandig Grund, skal have det i sin Magt at forhindre en god Foranstaltning, som alle Andre ansee for rigtig. Hvad jeg ønsker, er at den ubillige Indflydelse, der er givet den Enkelte, ophører, saa at Udskiftningen af slige Jorder lettes. Paa den anden Side anseer jeg det ikke ligefrem ønskeligt, at en Enkelt skal have det i sin Magt at gennemføre en Udskiftning, om Saadant end har Analogien af Reglerne om Torvejords Udskiftning for sig; men jeg mener, at naar flere Beboere attraae det, og naar Landvæsenskommissionen finder det ønskeligt, skal Udskiftningen ikke kunne forhindres af en Enkelt. Naar jeg derfor henvender den Forespørgsel til den høitærede Indenrigsminister: „Agter den høitærede Indenrigsminister at søge bevirket en Forandring i

de nugjældende Bestemmelser for Udskiftningen af fælles Gadejord?“, da skal jeg tilføie, at det er med fuldkomment Overlæg, at jeg har undladt at nævne, at denne Forandring behøver at skee ved Lov. Jeg har nemlig nogen Grund til at troe, at den Hovedmangel, hvorover jeg her anser, ikke ligger i Lovgivningen selv, men i en mindre rigtig Fortolkning af den. Jeg erindrer saaledes for nogle Aar siden at have seet en Skrivelse fra Indenrigsministeriet til Randers Amt, i hvilken Ministeriet henstiller til den paagjældende Landvæsenskommission, om Udskiftningen bør fremmes, naanseet at ikke alle Beboere ere enige derom; Landvæsenskommissionen ansaae sig imidlertid ikke berettiget til at foretage denne Udskiftning, da Enighed ikke var tilstede, og det var saameget mere beklageligt, som alle Omstændigheder talte derfor. Det vil være den høitærede Minister bekendt, at jeg havde tænkt paa at forelægge et forlangst udarbejdet Lovudkast, om hvilket jeg tør sige, at det vilde have afhjulpet denne Hovedmangel og flere andre Mangler, der kaae ved dette Forhold; men naar jeg til dette Tidspunkt har indskrænket mig til denne Forespørgsel, er det, fordi jeg har det Haab, at den høitærede Indenrigsminister vil tage Sagen i sin Haand, og hvis et Lovforslag er nødvendigt, anseer jeg det rigtigst, at Forslaget i denne som i alle andre Sager udgaaer fra Regjeringens Side.

Indenrigsministeren: Som det vil fremgaae af den ærede Forespørgers egne Ord, er her ikke Tale om at indrømme en Bemhændighed eller give en Veiledning, der maatte savnes, men om at udøve en Tvang af Majoriteten af Sameiere imod den Enkelte. Det er altsaa aabenbart en Foranstaltning, hvis Bisidsværdighed fra et ganske almindeligt Standpunkt ikke kan have Formodningen for sig. Der er ikke Tale om at hjemle en hensigtsmæssig Afbenyttelse af Eiendomsretten, men om at sætte et Fleertal af Sameiere istand til at fremvinge deres Villie mod en anden ligesaa berettiget Medeiers bestemte Modstand, og om denne nu maatte uleedes af uædle eller af ædle Beveeggrunde, og hvad enten Andre finde det forstandigt eller ikke, saa følger det dog af sig selv, at hans Samtykke dertil behøves.